

En del av de som reiste onsdag, fotografert da utrustinga ble delt ut.

*Arbeidsavis
16.2.40*

De første frivillige fra Trondheim og fra Nord-Norge reiste onsdag

*Arbeidsavis
16/2-40*

„Vi kan ikke sitte med hendene i fanget det gjelder jo oss også“!

Onsdag ettermiddag reiste den første kontingent av frivillige fra Trondheim og det nordenfjellske Norge til Finland. Det var et stort oppmøte på jernbanestasjonen av venner og kjente som ville ta av-

skjed med karene som dro avsted. Det er flere A. I. F.-kamerater blant dem, medlemmer av flere av klubbene her i byen og to brødre fra ei Opdalsbygd som er medlemmer av arbeideridrettslaget der oppe. Far deres er møtt frem på

stasjonen for å ta avskjed med guttene sine.

— Jeg kunne jo ikke holde dem att, når de ville avsted, betror han oss, forresten har jeg meldt meg selv også. Kanskje er jeg kommet vel opp i åra til at jeg kan konkur-

rere med karene på ski. Jeg vil bare hefte dem vekk, kanskje ser jeg ikke hefte dem vekk, kanskje ser jeg ikke men man trenger da forhåpentligvis folk til annet også der borte.

(Fortsatt side).

105714

De frivillige

Fortsett på 1. side.

Av disse som reiser er en fem- seks stykker her fra byen, mens resten er fra de forskjellige steder i det av landet som ligger nord for Dovre, alderen er fra 20 år og oppover til noen og firfem, men kräftige, sprake kører alle sammen.

Når vi spør noen av guttene om hva som får dem til å reise ut på ei så vågsum ferd, ja, så svares det —

— Skriv ikke at det er ideelle grunner som får oss til å reise. Vi har menket at det er ingen som vil tru på det, man lær av oss da, enkelt. Man tror vi reiser av bare eventyrløst, men vi synes nå at det kanskje ikke hadde vært vanskelig å finne mindre farlige eventyr å dra ut på, hadde det bare vært det.

Et par brødre svarer, da de blir stilt det samme spørsmålet:

— Vi kan da ikke sitte her heime med hendene i fanget og la finnene slåss alene. Det er jo like mye oss det gjelder dette, landet vårt og friheten vår og plikter vi da ikke så å hjelpe til litt vi også.

Karene som reiste så ut til å ta det hele rolig og med godt humør. Litt trasigere så det ut til å være for de som sto att på perrongen. Han sa det slik, far til de to brødrene fra Opdalsbygda:

— Jeg tror det er værste for de som blir att. Vi blir sittende her med hendene i fanget og kan ikke gjøre noe fra eller til, og så har vi så urmelig god tid til å tenke på alt det som kan skje. Guttene som reiser de får sikkert ikke tid til å filosofere noe nære over problemene. De er midt oppe i begivenhetene de.

Vi nyttet høve der nede på stasjonen til å veksle noen ord med kaptein Rode som bestyrer frivillighetskontoret her i byen.

— Dette er et küll av de aller første som meldte seg som frivillige, forteller han. Det er de som har ventet lengst på å komme avsted. Men om ganske kort tid vil vi sen-

de nok en større flokk av de som har meldt seg bortover.

— Får de reise alle de som melder seg?

— Vi driver jo ikke på noe vis verving. Det er jo forbudt hos oss. Dette er en helt privat og frivillig institusjon som koster av private midler og vi verver jo soldater. Soldater blir de først når de kommer til Finland. Først der får de sine kontrakter og sin militære utrusting av våpen og uniformer. Men vi hjelper guttene til rette. Vi rettleder dem. De som er fysisk godt utrustet skaffer vi forsikringer til, invalideforsikringer, pensjonsforsikringer om det skulle gå galt, vi utstyret dem med første-klassens sivil utrusting av klar, feltutstyr, ski osv. De av disse som ikke har fysisk utrusting nok til å klare strabasene frarår vi å reise. De vil fort bukke under, men nekter dem å reise kan vi jo ikke. Det har de sin fulle frihet til.

— Mister kontoret fullstendig kontakten med guttene etter at de har forlat landet?

— Nei, vi passer på dem, holder forbindelsen med dem ved like og på alle vis saker å hjelpe dem, også etter at de er kommet dit bort. Vi vil ikke at noen av dem som reiser herfra skal bli borte i rekke. Problemet i all sin enkelhet, slik jeg tror det fortoner seg for de aller fleste av disse som reiser, er jo at den kampen som foregår borte i Finland nå, den er like mye en kamp om vårt land, som en kamp om Finland. Hvorfor skulle vi så ikke hjelpe nå mens kampen går på finisk jord, i stedet for å vente til slagmarka er flyttet hit på vår egen grunn. Jo, de vet nok hva de reiser til og hvorfor de reiser disse guttene.

— For hvor lang tid binder nå så disse guttene seg?

— Ja, som nevnt så har ikke vi noe med selve kontraktene å gjøre, men vi har jo greie på hva disse kontraktene går ut på. Guttene binder seg ved kontrakt til å være der borte til 1. mai, men da løper kontrakten ut og kan sies opp av begge parter med en måneds oppsigelse. Videre heter det i disse kontraktene at dersom det blir mobilisering her til lands, blir de automatisk løst fra sine kontrakter med Finland.

Men klokka går. Toget skal snart gå, og guttene er kommet på plass i vogna. Forstander Lindboe, som er mellom de frammette, tar ordet og ønsker guttene god reise og ønsker dem velkommen heim igjen, og så får de sitt velfortjente ni-foldige hurra med på ferden av dem som står att.

En av dem som reiser svarer fra kupevinduet:

— Når vi reiser, ja, så er det fordi noe inni oss sier oss at vi skal, og vi skal gjøre rett for oss. —